

Міністерство освіти і науки України
Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка
Факультет української філології та журналістики
Кафедра української мови

Дипломна робота
магістра

з теми:

**ФУНКЦІОНУВАННЯ СЛЕНГОВИХ КОМПОНЕНТІВ В УКРАЇНСЬКІЙ
ЖІНОЧІЙ ПРОЗІ**

Виконала:
студентка 2 року навчання освітнього
ступеня «магістр» групи Ukr1-M20z
спеціальності 014 Середня освіта
(Українська мова і література)
Харабара Оксана Володимирівна

Керівник:
Марчук Л.М. доктор філологічних наук,
професор кафедри української мови

Рецензент:
Гудима Н.В., кандидат філологічних
наук, доцент кафедри теорії та методик
початкової освіти

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1. СЛЕНГОВА ЛЕКСИКА ЯК ЕМОЦІЙНО-ЕКСПРЕСИВНА МОВНА ПІДСИСТЕМА.....	8
1.1. Термінологічне визначення сленгу та історія його виникнення.....	8
1.2. Сленг та жаргон: проблема дефініції.....	14
1.3. Варіативність та сфери функціонування сленгових одиниць.....	24
Висновки до першого розділу.....	27
РОЗДІЛ 2. СЕМАНТИКО-ГРАМАТИЧНА ОРГАНІЗАЦІЯ ТА СТИЛІСТИЧНІ ФУНКЦІЇ СЛЕНГУ СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРОЗИ.....	28
2.1. Семантичні групи сленгізмів.....	28
2.2. Граматична класифікація сленгових одиниць.....	36
2.3. Функціонально-стилістичний аспект сленгової лексики.....	38
2.4. Номінації іншомовного походження в українському молодіжному сленгу.....	41
2.5. Комп'ютерний сленг та його функціонування в текстах Ірен Роздобудько.....	48
2.6. Функціонування знижених мовних одиниць у прозі Ірен Роздобудько.....	54
2.7. Художній текст як соціально-мовний конгломерат.....	59
2.8. Методика дослідження молодіжного сленгу.....	64
Висновки до другого розділу.....	68
РОЗДІЛ 3. ЛІНГВОКРАЇНОЗНАВЧИЙ АСПЕКТ У ВИКЛАДАННІ ЛЕКСИКОЛОГІЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ.....	70
Висновки до третього розділу.....	73
ВИСНОВКИ.....	74
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ.....	80

ВСТУП

Лексичний склад нашої, як і будь-якої іншої, мови містить велику кількість сленгових утворень, що відповідають певним соціальним і професійним групам людей. Існування різноманітних діалектизмів, сленгізмів доводить, що мова залишається динамічною системою, яка постійно живе і розвивається. Сленг постійно запозичує одиниці з жаргону та інших підсистем мови, а також сам стає постачальником слів розмовного використання, він «підхоплює і відображає нові явища і сам змінюється в процесі їхніх перетворень» [Бортняк 1994, с. 22]. Доказом нього можуть бути численні дослідження таких учених, як: І. Матвіяс, В. Чеховський, І. Гальперін, Л. Ставицька, В. Скалкін, Ю. Пассов, Е. Шубін, П. Білоус, А. Колісніченко, В. Гордієнко, І. Сокіл, якими було висловлено різні точки зору на проблеми визначення терміну «сленг», розроблена класифікація та досліджена історія виникнення та розвитку виразів сучасного сленгу в українській мові. Проте на цьому етапі розвитку лінгвістики сленг становить собою ще недостатньо вивчену проблему, яка потребує подальшого дослідження.

Тенденції до посилення ролі маргінальних елементів у мові, безперечно, викликають як різко негативне ставлення, так і зацікавлення питанням, прагненням глибше осягнути не тільки лінгвістичну сутність, але й культурне коріння проблеми. «Маргіналізація» за «ВТССУМ» означає «процес втрати колишніх соціальних зв'язків із неповним засвоєнням культурних, етнічних цінностей нового соціального середовища» [ВТССУМ, с. 510].

Різноманіття сучасних методологічних підходів дозволяє не лише ширше охопити поле досліджень, а й відійти від логічно-структурного аналізу та по-новому поглянути і переосмислити традиційні постулати. Увага до культурного конденсату мовних знаків значно розширює межі й поглиблює зв'язки мовознавства з іншими науками. Так, на сучасному етапі можна говорити про очевидний науковий синкретизм: описуючи та

аналізуючи мовні знаки, сучасна лінгвістика вивчає не лише внутрішньомовні чинники, а й активно залучає дані інших наук про людину та її діяльність: філософії, психології; етнології; соціології; культурології тощо.

Розмовне мовлення є найпродуктивнішим для дослідження, оскільки в ньому якнайповніше відображається вся сукупність проявів людської особистості. Це визначається засадничими властивостями цієї мовної структури. Так, розмовне мовлення характеризується особливими умовами функціонування, до яких відносять відсутність попереднього обдумування висловлювання та пов'язану з цим відсутність попереднього відбору мовного матеріалу, безпосередність мовленнєвого спілкування між його учасниками, невимушеність мовленнєвого акту, що пов'язана з відсутністю офіційності між ними та в самому характері висловлювання.

Усі перелічені чинники у сукупності утворюють найсприятливіший ґрунт для реалізації мовної експресії та застосування лексичних засобів її творення.

Нелітературне розмовне мовлення потребує спеціального, навіть філігранного підходу: сленг – це живий мовний нерв, який є надивовижку геніальним індикатором людського буття, наскільки тонко і точно розкриває найдрібніші нюанси нашого переживання світу, його сприйняття і передачі. Мова матеріалізує глибинні структури нашого мислення, тому кожне нервове запалення в мовному тілі свідчить про внутрішні негаразди, посилає сигнал про активну внутрішню протидію або попереджує про небезпеку.

Актуалізація ненормативної лексики та інтересу до неї свідчить зовсім не про відсутність культури та грамотності, а про симптоматичні тектонічні рухи в культурному пласті. І зокрема – про недостатнє розуміння цього мовного феномена, про відсутність «культурного імунітету» щодо нього.

Слід зазначити, що проблеми жаргону і сленгу в останній час цікавили таких вчених, як Олексу Горбача, Йосипа Дзензелівського, Василя Винника, Лесю Ставицьку, Олександра Тараненка, Бориса Коваленка та ін. Мовознавці

розглядають поняття жаргону, сленгу, їх функціонування в художньому, розмовному та публіцистичному мовленні.

Проте питання особливостей вербалізації дійсності засобами молодіжного сленгу, специфіки вираження картини світу в молодіжному соціумі потребують подальших досліджень.

Отже, **актуальність** обраної теми полягає у відсутності комплексних мовознавчих праць, які б відображали єдину струнку теорію семантико-граматичної організації сленгу як засобу увиразнення мовлення. Попри велику кількість робіт, питання, що стосуються проблеми функціонування та стилістичного використання сленгових новоутворень у сучасній українській прозі, досі залишаються відкритими. Також **актуальність** роботи визначається поширенням сленгових одиниць не лише в усному мовленні, а й у сучасній художній літературі, що пояснюється намаганням авторів наблизити мовлення персонажів до живорозмовного.

Наприклад, серед сучасних українських письменників найбільше увагу привертає творчість Ірен Роздобудько, яка працює у різних жанрах – від психологічних трилерів та детективів до романів-алюзій. Саме Ірен Роздобудько активно використовує сленгову лексику у мовній тканині художніх текстів. Завдяки цьому прийому письменниця наближує читача до кращого сприймання творів, які емоційно забарвлює.

Об'єктом дослідження є сленгові одиниці як засоби емоційного увиразнення сучасної української прози.

Предметом роботи є семантична, граматична організація та стилістичні функції сленгу.

Мета дослідження – висвітлити особливості сучасної сленгової лексики та визначити її роль у текстах сучасної української прози.

Досягнення поставленої мети передбачає розв'язання таких основних **завдань**:

-охарактеризувати поняття сленгу та історію його виникнення;

- дослідити варіативність та засоби творення сленгової лексики;
- розглянути сфери використання сленгових одиниць;
- визначити тематичні та граматичні групи сленгізмів у творах сучасної української прози, проаналізувати їхні основні функції.

Джерельна база. Для вирішення поставлених у роботі завдань дібрано фактичний матеріал шляхом суцільного та вибіркового аналізу сучасної української прози, а саме: з творів С. Жадана, І. Карпи, Ю. Іздрика, І. Роздобудько, С. Пиркало.

Методи дослідження. Під час дослідження використано метод спостереження, який дав змогу виявити в сучасній українській прозі лексеми, що стали предметом аналізу, описовий, порівняльний методи, які були застосовані при групуванні і класифікації сленгізмів, прийом суцільної вибірки сленгових одиниць із творів сучасної прози, також застосовано конкретно-пошуковий (теоретичний аналіз, систематизацію і класифікацію наукових джерел із досліджуваного питання), елементи статистичного методу та ін.

Елементи наукової новизни. Уперше досліджено використання і функціонування сленгових одиниць на матеріалі сучасної української прози, а саме у творах С. Жадана, І. Карпи та Ю. Іздрика.

Практичне значення. Результати дослідження можуть бути використані у практиці шкільного та вишівського викладання сучасної української мови (розділ – лексикологія), а саме: матеріали дослідження можуть бути використані в курсі викладання соціолінгвістики, лексикології, лінгвістичного аналізу художнього тексту, а також для опису способів словотворення при вивченні української мови в школі.

Апробація результатів дослідження. Основні положення й результати роботи були виголошені на засіданні кафедри української мови Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка (листопад 20021) та на звітній конференції студентів (жовтень 2021 року).

Структура і зміст роботи. Дипломна робота складається зі вступу, трьох розділів, висновків, списку використаної літератури та списку використаних джерел.

ВИСНОВКИ

Результати проведеного дослідження дали підстави для таких висновків:

Загальною властивістю сленгу як страти нелітературного мовлення є те, що він перебуває поза межами мовної норми, через що й виокремлення сленгових одиниць з-поміж інших страт постає складним явищем. Цей субстрат виступає мовним дзеркалом масової культури та її цінностей, утіленням картини світу.

Експресивність сленгу пов'язана з перевагою конотації над денотацією, характеристики предмета або явища над його простим позначенням.

Останнім часом розширюється функціональне навантаження термінів «сленг» та «арго», які раніше перебували у відносно пасивному вжитку. Арго – умовна мова, що застосовується як засіб приховання предмета комунікації, взаємного розпізнавання або відмежування її носіїв. У вузькому розумінні термін позначає спосіб спілкування декласованих елементів, поширений у середовищі злочинного світу (злодійське арго), а також мову осіб мандрівних професій, жебраків та ін.

В українській мові здавна відомі арго сліпих кобзарів і лірників, а також дротарів, кушнірів, шаповалів, сліпців-жебраків, лаборів (збирачів церковних пожертв), що становлять синтез мов професійних і таємних.

До арго зараховують також школярські і бурсацькі арго.

Жаргон – це мовне утворення, засноване насамперед на соціальній організації людей. але його значення значно ширше, аніж соціальна основа формування: соціальність жаргону є скоріше формоокреслювальним, ніж визначальним чинником. Доказом цьому є те, що мовці обов'язково володіють будь-якою іншою підсистемою, тобто вони диглосні.

Слово «сленг» має найкоротшу історію в лексикології української мови і є запозиченням з англійської мови.

Слід зазначити, що проблеми жаргону і сленгу в останній час цікавили таких вчених, як Олексу Горбача, Йосипа Дзензелівського, Василя Винника, Лесю Ставицьку, Олександра Тараненка, Бориса Коваленка та ін. Мовознавці

розглядають поняття жаргону, сленгу, їх функціонування в художньому, розмовному та публіцистичному мовленні.

Особливо активно використовуються елементи кримінального жаргону— як традиційні для «радянського» злочинного світу, так і порівняно нові, що активізувалися з кінця 80-х рр. у зв'язку з розвитком тіньового бізнесу, появою нових форм злочинності, розгортанням злочинності до розмірів масового явища.

Крім того, на відміну від елементів просторіччя, суржику, вульгаризмів жаргонізми використовуються не тільки в своєму прямому, власне номінативному, а й у метафоричному значенні, причому їх можуть уживати особи аж до найвищих ешелонів суспільства і щодо осіб, реалій, аж до найвищих державних посад.

Словник сучасних мас-медіа та художніх творів активно поповнюється словами, що за походженням належать до арго, жаргонів чи сленгу (злочинного, жебрацького, музичного, молодіжного, військового, наркоманського тощо): наїхати, кидáли, лялька (стос ніби-то грошей), лох, мент, авторитет, туфта (нісенітниця), штука, тонна (тисяча). лимон (мільйон), прикид (одяг).

Наприклад. *«У ненависних усім Штатах, що доводять свою войовничу чоловічість, як сказала б Забужко, херячи ракетами направо й наліво»* (8).

Останні десятиліття в розвитку мови характеризуються посиленням, уточненням та поглибленням стильових рис кожного функціонально-мовного різновиду з одночасною актуалізацією як центрально-стильових, так і периферійних функціонально-мовних особливостей.

Відомий дослідник жаргону і сленгу Л. Ставицька твердить, що «...сленг – це різновид розмовної мови, яка оцінюється суспільством як підкреслено неофіційна (побутова, фамільярна, довірлива). Сленгові властиво запозичувати одиниці арго і жаргонів, метафорично переосмислюючи і розширюючи їх значення» (40). Отже Л. Ставицька ставить в один

синонімічний ряд терміни «сленг» - «жаргон» - «жаргонізована лексика» - «жаргонна лексика» - «жаргонізована розмовна мова» (там само).

Активізація та розширення стилістичних функцій розмовної лексики, серед якої провідну роль відіграє сленг, експліцитно виявляє основні пріоритети сучасного мовного розвитку. У контексті сучасного мовного дискурсу доцільно говорити про посилення вияву мовної особистості в тексті.

У постмодерністському художньому тексті сленг виступає одним із основних мовних засобів плану вираження:

у **Юрія Покальчука** спостерігається вербалізація концептуально отілесненого погляду на світ; в **Олександра Ірванця** найчастіше зустрічаються жаргонізми злочинного походження, як такі, що яскраво виявляють свою етимологію, так і ті, що її дещо втратили; у рефлексіях **Оксани Забужко** за допомогою ненормативної лексики виражається глибока іронія, розчарування в тих цінностях «вічного, доброго, чистого», на яких виховувались цілі покоління; у молодіжному романі **С.Пиркало** сленг відтворює реальні ситуації.

Також можна говорити про використання ненормативної лексики для відтворення контрасту, електричного поєднання та іронічного протиставлення різних стильових рівнів, «високого» і «низького». Найчастіше сленгові лексеми експліцитно виявляють своє жаргонне походження, оскільки позначають предмети та явища, характерні для певної соціальної групи.

Використовуються слова із злочинною спрямованістю, із наркоманських жаргонів; комп'ютерних жаргонів; молодіжних жаргонів; на означення нових суспільних понять; військового жаргону.

Отже, хоч і сленг з усіма інкорпорованими жаргонами, залишками арго та нальотом вульгаризованої лексики презентує мову не «парадного» боку, проте це є жива лабораторія, мовна стихія, яку не можна відкидати, потрібно досліджувати, знаходити для цього нові культурні орієнтири, які б впливали на розвиток мови у позитивному плані. Адже саме суспільство в динаміці

внутрішніх процесів визначає образ мови на певному хронологічному зрізі, воно передує мові.

Вплив сленгової лексики на літературу можна розглядати як один із засобів неологізації, яка є потужним засобом збагачення і самої мови, і національної мовної картини світу. Визначено також шляхи та причини проникнення сленгових одиниць до художньої літератури. До однієї з причин відносимо те, що письменники, які активно послуговуються сленгізмами, є переважно молодими людьми, а саме молодь і використовує сленг у своєму мовленні. Така лексика проникає у письмову мову, чим автори намагаються наблизити свої твори до кола прогнозованих читачів. Отже, поява сленгу у літературі - цілком зрозумілий і обумовлений рядом причин процес.

Сленгові одиниці в авторських текстах уживаються досить інтенсивно. Досліджено, що романи містять понад триста сленгових одиниць. Це свідчить про те, що, наприклад, Ірен Роздобудько вбачає у сленгові краще вираження експресії у мові: авторка намагається передати зміст роману у зрозумілішій для молоді формі.

Одним із найчисельніших за лексичною дистрибуцією є концептуальний домен «людина», який перебуває в центрі когнітивної системи носіїв молодіжного сленгу. У романах І. Роздобудько найбільш акцентує увагу на позначенні осіб жіночої статі: *кобіта, герл-френд, дівуля, дівка, баба, тьолка, матрона* та ін. Помітне активне використання авторкою лексем, які вказують на якості жінки, здебільшого негативні, які, до того ж, є неприйнятними в літературному мовленні (*фіфа*). Меншою мірою авторка послуговується лексемами, які позначають осіб чоловічої статі з різних боків: *пацан, мужик, братан, пентюх, старпер*. Осіб соціуму, які мають нетрадиційну орієнтацію, також виділено у романах.

Сленгові одиниці, що позначають частини тіла людини, носії сленгу використовують у типових ситуаціях, які є стереотипними. Серед сленгізмів, які зафіксовано у текстах поданих романів, виділено ті, які мають власне молодіжне походження: *хаєр, зачісон, під нульовку*.

Ряд дієслів зі сленговим значенням позначає у романах дії та стани осіб і мають пейоративну конотацію: *влипнути, дрючити, влетіти, паритися*. Крайній стан негативізму позначається такими сленгізмами, як *капець* та *хріново*. Виявлено й інші сленгові одиниці, що позначають дії, актуальні для молодіжного середовища: *впарити, дотумкати, допетрати, вписатися, хавати, линяти, ламатися, канючити, тусуватися, відтягуватися, балдіти*.

Ірен Роздобудько меншою мірою використовує сленгові лексеми та сполуки, що позначають позитивний стан: *найвищий пілотаж*;, *кайф*.

Письменники-постмодерністи у своїй творчості широко використовують реалії на позначення оцінки, яка виражається на рівні семіотичної опозиції добре / погано, з тими заувагами, що часто така оцінка різко варіюється між полюсами: «гарний» – *крутий**, *супер**, *класний* та «поганий» – *недоносок, вилупок, бидло*. Також оцінне значення нашаровується на сленгізми, що вказують на якості людини: *шестьорка, молокосос, блатовик, шмаркач*. Авторка також послуговується сленговими одиницями при оцінці того, що оточує людину, причому домінують лексичні одиниці з пейоративним значенням, наприклад: *допотопний, довбаний, фігня, жлобська*.

У мовленні сучасної молоді на сторінках романів функціонує досить значна кількість номінативних одиниць, що позначають реалії, пов'язані з уживанням спиртного: *обмивати, полірувати, генделик*.

Активне розширення складу молодіжного сленгу відбувається за рахунок лексики, запозиченої із жаргону наркоманів: *наркоманка, травка, наркота, ширка, косячок, ломка*. Також авторкою використано назви реалій побуту, якими послуговується молодь у повсякденному мовленні: *мобіллка, фотка, відик, тачка, сакс, мере, дурка*. Використано і сленгові назви грошей, а саме іноземних грошових одиниць: *бакси, бабки, бабло*.

Таким чином, можемо стверджувати, що сучасні письменники активно послуговується у своїх творах цією лексикою.

Лексична амплітуда сленгізмів виявляється в пріоритеті сленгізмів-запозичень з англійської мови, покликаних створювати загалом

позитивний образ персонажа; російськомовні запозичення, навпаки, виявляють негативну оцінність і вживаються автором переважно для створення гумористичного ефекту й обценної кваліфікації явищ, подій тощо. Крім того, в цих же межах вирізняється інвективна лексика, що увиразнює неприйняття еталонів «дорослої» поведінки та демонструє своєрідну моральну й інтелектуальну розкутість. Застосування елементів семіотричного аналізу дало змогу виявити атрактори сленгової номінації, до яких належать характеристики особистості і позитивна й негативна кваліфікація емоційних станів та понять, пов'язаних зі спілкуванням, розвагами.

Рівень значеннєвого варіювання переважно виявляється в різноманітних соціальних та емоційнохарактеристиках особи. Також зафіксовано чуттєве розширення семантичної амплітуди таких сленгізмів насамперед на антонімічній представленості.

Систематизовано функції сленгової лексики та виявлено актуальні функційні різновиди, притаманні сленгізмам у дискурсивному просторі української постмодерної прози. До таких функцій уналежнено номінативну (функція вторинної номінації), контакт овановлювальну, функцію протиставлення свій / чужий, функцію економії мовних ресурсів.

Перспективи подальшого опрацювання зазначеної проблематики пов'язуємо з аксіосистемною та нейролінгвістичною кваліфікацією сленгового лексичного шару в просторі інших літературних течій, а також із залученням до застосованого нами комплексного аналізу маркерів граматичного рівня, що уможливить отримання не лише відомостей про виражальний та сугестійний потенціал українського художнього мовлення, а й дасть змогу систематизації відповідних показників на всіх рівнях мовної системи.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

- 1.Бабич Н. Д. Практична стилістика і культура української мови: [Навчальний посібник]. Львів : Світ, 2003. 432 с.
- 2.Бабенко О., Кравченко О. В усному мовленні –сленг. *Урок української*. 2004. № 11 – 12. С. 21 – 24.
- 3.Балли Ш. Французская стилистика. Москва: Изд. иностр. лит., 1961. 503 с.
- 4.Беликов В., Крысин Л. Социолінгвістика. Москва, 2001. С. 18-47.
- 5.Белова А. Д. Лінгвістичні перспективи і прогнози у ХХІ столітті. *Лінгвістика ХХІ століття: нові дослідження і перспективи*. Київ: Логос, 2006. С. 22-270.
6. Бортняк А. А. Ну що б, здавалося, слова... Бесіди про культуру української мови. Київ: Український письменник, 1994. 73 с.
7. Бурдин Л. С. Словарная помета « slang » и ее толкование в современной англистике. *Вопросы лингвистики и методики преподавания иностранных языков*. Москва: Московский государственный университет, 1968. С. 67-79.
8. Великий тлумачний словник сучасної української мови. Київ, Ірпінь, 2004. С. 11 – 47.
9. Вітренко В. Термін «сленг» і традиції його трактування. *Українське мовознавство: Міжвідомчий науковий збірник*. Київ: Видавничо-поліграфічний центр "Київський університет", 2004. Вип. 31. С. 6-8
- 10.Вихованець І. Р. Частина мови в семантико-граматичному аспекті. Київ: Наукова думка, 1988. 256 с.
- 11.Гальперин И. Р. О термине «сленг». *Вопросы языкознания*. 1996. № 8. С. 9-18.
- 12.Глушкова Т. Використання сленгової лексики в матеріалах мас-медіа як засобу віддзеркалення ідіостилю газети (за матеріалами сучасної преси). *Україна молода*. 2003. № 5. С. 8 – 13.

13. Грабовий П., Мосенкіс, Фурса О. Феномен українського молодіжного сленгу (сутність, розвиток, контакти). Київ; Умань: ПП Жовтий, 2008. С. 6-146.
14. Грачев М. А. От Ваньки Каина до мафии: Прошлое и настоящее уголовного жаргона. Москва: Авалон; Азбука-классика, 2005. С. 300 – 335.
15. Гундорова Т. І. Післячорнобильська бібліотека. Український літературний постмодерн. Київ : Критика, 2005. 264 с.
16. Дзюбишина-Мельник Н. Сучасний жаргон і сучасне розмовне мовлення. *Наукові записки*. 2002. С. 16 – 26.
17. Єрмоленко С.Я., Бибик С.П., Тодор О.Г. Українська мова. Короткий тлумачний словник лінгвістичних термінів. Київ: Либідь, 2001. 224с.
18. Жадан С. В. Капітал. Харків ; Фоліо, 2007. 797 с.
19. Жадан С. В. Депеш мод. Харків: Фоліо, 2007. 229 с.
20. Издрик Ю. Таке / Ю. Издрик. - Харків : Клуб „Клуб сімейного дозвілля“, 2009. -271с.
21. Кабакчи В. В. Теория и практика внешнекультурной коммуникации. *Коммуникативный и номинативный аспекты единиц языка*. – Львов : Наука, 1989. – С. 13 – 23.
22. Карпа І. Супермаркет самотності. Перламутрове порно [Текст]. Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2008. 272 с.
23. Корейба В. Дослідження учнівського сленгу. Вивчаємо українську мову та літературу. 2005. №27. С. 24 – 27.
24. Короткий словник жаргонної лексики української мови. [упор. Л. О. Ставицька]. Київ : Критика, 2003. 333 с.
25. Крысин Л. П. О новых иноязычных заимствованиях в лексике современного русского литературного языка. *Вопросы культуры речи*. Вып. 5. Москва, 1964. С. 71 – 90;
26. Крысин Л. П. Иноязычные слова в современном русском языке Москва : Наука, 1968. 208 с.

27. Маковский М. М. Современный английский сленг: Онтология, структура, этимология. Изд. 3-е. Москва, 2007. С. 20 – 27.
28. Мартос С. Молодіжний сленг: міф чи реальність? Вивчаємо українську мову та літературу. 2004. №32. С. 2 – 7.
29. Матвіяс І. Г. Українська мова і її говори. Київ: Наукова думка, 1990. 168 с.
30. Мітчук О. А. Слова-сленгізми як вияв процесу неологізації в мові ЗМІ. Рівне : Вид. центр «Тетріс», 2005. 280 с.
31. Нікітіна Н. І жаргонізм, і термін, і метафора... Про лексику публічного мовлення українських політиків. *Урок української*. 2006. №11 – 12. С. 19 – 23.
32. Обухова В. М., Ковальова І.Б. Специфіка молодіжного жаргону: комунікативний аспект. *Гуманітарні науки*, 2007. №1. С. 141-144.
33. Пикарло С. Сленг: не нормативно, але нормально. Урок української. 1999. №2. С. 26 – 28.
34. Пиркало С. Зелена Маргарита. Київ: Зелений пес, ТОВ «Джерела М», 2002. 287с.
35. Попко Л. П. Неологизация в языке как трансляция культурно-лингвистической национальной ментальности. Київ: Гос. академия руководящих кадров культуры и искусств, 2007. С. 214-226.
36. Поповченко О.І. Словник жаргону злочинців. Київ: ТОВ «Оверіг», 1996. 144 с.
37. Процик І.Р. Футбольна лексика у формальному та неформальному дискурсі. Луцьк 2021, 39 с.
38. Радзиховский Л., Мазурова А. Сленг как инструмент отстранения. *Язык и когнитивная деятельность* 1999. С. 131 – 140.
39. Ребрій О. В. Оказіоналізми в сучасній англійській мові (структурний та функціональний аналіз) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : спец. 10.02.04 – германські мови. Харків, 1997. 18 с.

40. Ребрый О. В. Особенности перевода окказиональных элементов квази языков. Вчені записки ХГІ «Народна українська академія». Харків : Око, 2002. Т. 8. С. 534 – 543.
41. Роздобудько І. Він: ранковий прибиральник. Вона: Шості двері. Романи. Видання друге. Київ: Нора-Друк, 2007. 312 с.
42. Роздобудько І. Все, що я хотіла сьогодні... Харків: Фоліо, 2009. 154 с.
43. Роздобудько І. Гудзик. Харків: Фоліо, 2009. – 222 с. – (Колібрі).
44. Роздобудько І. Зів'ялі квіти викидають. Київ: Нора-Друк, 2006. 208 с.
45. Роздобудько І. Оленіум. Харків: Фоліо, 2007. 158 с.
46. Роздобудько І. Останній діамант міледі: Авантюрний роман. Харків: Фоліо, 2010. 222 с.
47. Роздобудько І. Пастка для жар-птиці: Роман. Харків: Фоліо, 2010. 159 с.
48. Розина Р. И. Состояние и тенденции развития общего русского сленга 2000 – 2003 гг.. 1 20987658. ш / 05623.rpp? ГО=200302006.
49. Сіріньок К. Молодіжний сленг як складова загальномовної культури нації. *Українська мова та література в школі*. 2005. №5. С. 69 – 80.
50. Скребнев Ю. М. Основы стилистики английского языка. Москва : «Изд-во АСТ», 2003. 221 с.
51. Словарь живого разговорного английского и американского сленга / [Автор-составитель Николай Белов]. Минск: Харвест, 2010. – 256 с.
52. Словник сучасного українського сленгу [упор. Т. М. Кондратюк]. Харків: «Фоліо», 2006. 352 с.
53. Ставицька Л. О. Арго, жаргон, сленг: Соціальна диференціація української мови. Київ: Критика, 2005. 390 с.
54. Ставицька Л.О. Короткий словник жаргонної лексики української мови. Київ: Критика, 2003. 334 с.
55. Ставицька Л. О. Український жаргон: [Словник]. Київ: Критика, 2005. 496 с.

56. Ставицька Л. О. Про взаємодію жаргону і сленгу. *Українська мова і література*. 2000. №15 (175). С. 7 – 10.
57. Ставицька Л. О. Проблеми вивчення жаргонної лексики: Соціолінгвістичний аспект. *Українська мова*. 2001. №1. С. 55 – 68.
58. Стишов О. А. Українська лексика кінця ХХ століття (на матеріалі мови засобів масової інформації): монографія. Київ: Вид. центр КНЛУ, 2005. 388 с.
59. Сучасна українська літературна мова. Лексика і фразеологія / за заг. ред. І. К. Білодіда. Київ : Наук. думка, 1973. 440 с.
60. Українська мова. Енциклопедія: [упор. Русанівський В. М., Тараненко О. О.]. 2-ге видання, перероб. Київ: «Українська енциклопедія», 2004. 832 с.
61. Український молодіжний сленг сьогодні: уклад. С. Пиркало. Київ: Мова та історія, 1999. 87 с.
62. Хомяков В.А. Введение в изучение слэнга – основного компонента английского просторе чия. Вологда: Вологодский государственный педагогический институт, 1971. 217 с..
63. Чеховський В. О. Лінгвістичні основи вчення про терміни : посіб. для філол. спец. Вузів. М. : Вища шк., 1997. 94 с.
64. Шкуратяна Н. Г., Шевчук С.В. Сучасна українська літературна мова: [Навчальний посібник]. Київ: Літера, 2000. 688с.
65. Шовгун Н. О. Формування українського сленгу в мовленнєвій діяльності малих соціальних груп. Київ, 2000. 117 с.
66. Sperber H. Einführung in die Bedeutungslehre. Bonn; Leipzig. 1923, S45-49.